

Kreditforeningerne i det hele taget, og de Regler, her ere foreslaede i § 2, ere kun en Udvikling af det, vi allerede have i de forskellige Kontrolbestemmelser der ere givne med Hensyn til disse Foreninger. Nu har man oprindelig troet, at det i saa Henseende var nok, at Kreditforeningerne indsendte til Ministeriet Regnskab een Gang om Aaret, og at Ministeriet har Ret til, naar som helst det vil, at stride ind mod Kreditforeningen og lade dens Forhold undersøge. Det er imidlertid ingenlunde tilstrækkeligt til Kontrol. Hvad man kan læse ud af Regnskabet er forholdsvis lidt, og med Hensyn til Retten til at stride ind mod Kreditforeningen, vil det ærede Medlem vistnok give mig Ret i, at det er en Besøjselse, der maa bruges med den allerførste Forsigtighed, fordi man ellers vilde ødelægge Kreditforeningens gode Navn og Rygte. Men derfor har man Erfaringer nok for, at man netop trænger til et bedre Tilsyn med Kreditforeningerne, end man hidtil har haft, for at kunne udøve den Kontrol, der er fornøden over for Foreningerne. Jeg nævnte før det Forhold, at i Distrikternes Kreditforening har der dannet sig en Praksis med Hensyn til Overtagelse af Panter, en Praksis, om hvilken jeg ikke ser rettere, end at den staar stil imod Loven af 20de Juni 1850. Det er noget, der ikke vilde være slet, saafremt vi havde haft det effektive Tilsyn med Kreditforeningerne, vi burde have, og som vi tilsigte at faa, navnlig derigennem, at Indenrigsministeriet kan udnævne den ene Revisor og godkende Valget af den anden. Der er ogsaa et andet Forhold i saa Henseende, der gør sig gældende, og det er Forholdet lige overfor Reservecapitalen. Man har ændret Reservecapitalen paa forskellig Maade, dog uden at det er traadt frem saaledes, at Indenrigsministeriet har kunnet have Bøjse til at stride ind. Ogsaa her er Tilsynet nødvendigt, naar virkelig Indenrigsministeriet skal bære Ansvar for, at der er den fornødne Kontrol med Foreningerne. Dertil sigter naturligtvis ogsaa den Bestemmelse i § 2, som siger, at Reservecapitalens Midler skulle anbringes efter de i Statutterne givne Regler. Nu sagde det ærede Medlem for 1ste Kreds (Okt. Hansen) at det var en Selvfølge, at det maatte alle Bestyrelser gøre; ja, naar vi blot havde Regler, men Mykten er den, at i de bestaaende Kreditforeningers Statutter findes ingen Regler for Anbringelse af Reservecapitalen, og navnlig ikke i Distrikternes Kreditforening. Det, denne Bestemmelse altsaa tilsigter, er at staae saadanne Regler ind i Statutterne, altsaa sige, hvorledes Reservecapitalen skal anbringes, saa-

ledes at man er sikker paa, at der ikke sker noget Misbrug af den.

Det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Breinholt-Vandborg) pegede paa den gamle Svaghed i Kreditforeningerne, nemlig Taksationerne, og mente, at man burde gaa til at staae bedre Regler for disses Foretagelse. Det er noget, som jeg ingenlunde vil bestride, at Taksationerne have deres svage Side, og det er jo ogsaa en Selvfølge, at saaledes maa det blive; navnlig naar Lidene ere nedadgaaende, vil det altid paavirke Taksationerne. Men et andet Spørgsmaal er, hvorledes man skal sikre sig bedre Taksationer end dem, man har. Det er en Op-gave, som det er overordentlig vanskeligt at løse. Jeg har for mit Vedkommende været i Færd med det adskillige Gange, men er gaaet bort fra det igen. Jeg ved ikke, hvorledes man skal give væsentlig bedre Regler end dem, man har, og jeg er meget bange for at gribe ind med ny Regler, som jeg ikke er aldeles sikker paa ville føre til et bedre Resultat; thi det er sikkert nok, at, som Forholdet nu er, forstaa Direktionerne i Kreditforeningerne at bedømme de Taksationsforretninger, de faa ind, saa at de trække væsentlig fra, hvor der bør trækkes fra, men sætte vi noget helt nyt ind i Stedet uden at vide med Sikkerhed, at det er bedre, risikere vi, at Direktionerne for Kreditforeningerne antage Taksationsforretningerne efter deres Paalydende som Grundlag for Vaanvirkomheden, og i Stedet for, at Resultatet skulde blive bedre, bliver det blot værre.

Madsen-Mygdal: Det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Breinholt-Vandborg) var enig med mig i, at Sagen og Kraften — saa udtrykte han sig — i det Lovforslag, som forelaa i Fjor, var borte i det Forslag, der nu foreligger for os. Jeg maa altsaa slutte, at det ærede Medlem saa ogsaa er enig med mig i, at det, der er tilbage, er forholdsvis lidt. Ikke desto mindre vil det ærede Medlem forsvare de indskrænkende Bestemmelser i § 2 med Hensyn til Foreningernes Selvsyre. Han vil endogsaa gaa videre, idet han vil anbefale, at der bliver tilføjet Bestemmelser i Retning af at sikre bedre Taksationer. Jeg kan ikke forstaa det ærede Medlem i den Henseende. Han siger, at Kreditforeningernes svage Side er Taksationerne, og det vil det ærede Medlem bevise derved, at Kreditforeningerne have maattet overtage Panter hist og her. Jeg kan nu imidlertid slet ikke se, at det overhovedet er noget som helst Bevis. Jeg ved